

DREMPEL 5

'n Tweede Lewe Is Nie 'n Metafoor Nie

Daar is uitdrukkings wat ons ligtelik gebruik.

"Ek voel herbore."

"Ek het weer begin."

"Dit was 'n nuwe lewe."

Gewoonlik is dit metafore.

Taalfigure.

Elegante maniere om 'n verandering te vertel.

Dan bestaan daar oomblikke waarin daardie woorde ophou om simbolies te wees.

En hulle word letterlik.

Lank het ek my die lewe as 'n aaneenlopende lyn voorgestel.

Met hoogtes en laagtes.

Met versnellings en vertragings.

Met suksesse en probleme.

Maar altyd dieselfde lyn.

Altyd dieselfde reis.

Toe kom die dag waarop ek verstaan het dat 'n lewe kan afbreek sonder dat die liggaam sterf.

'n Wêreldbeskouing kan afbreek.

'n Identiteit.

'n Sekerheid.

'n Projek.

'n Beeld van jouself.

En wanneer dit gebeur, is die persoon wat aan die ander kant te voorskyn kom nooit identies aan dié wat ingegaan het nie.

Aanvanklik probeer mens weerstand bied.

Mens probeer red wat gered kan word.

Om te herstel.

Om te herbou.

Om na normaliteit terug te keer.

Dit is 'n natuurlike reaksie.

Ek het ook dieselfde gedoen.

Ek wou die kontinuïteit terugkry.

Ek wou weer aanmekaarknoop wat gebreek het.

Ek wou terugkeer na die voorheen.

Toe het ek iets verstaan wat moeilik was om te aanvaar.

Die voorheen het nie meer bestaan nie.

En dit was nutteloos om dit na te jaag.

Dit is een van die duurste lesse van die lewe.

Want dit vereis 'n klein rou.

Die rou oor wat ons was.

Ons praat dikwels oor die mense wat ons verloor.

Veel minder oor die identiteite wat ons verloor.

Tog verdien ook dié 'n begrafnis.

Daar bestaan die oomblik waarop jy ophou om die seun te wees wat jy was.

Die professionele persoon wat jy was.

Die man wat jy was.

Die vrou wat jy was.

Daar bestaan die oomblik waarop 'n weergawe van ons sy eie taak voltooi.

En plek maak vir iets anders.

Toe ek deur daardie seisoen gegaan het, het ek dit nie dadelik besef nie.

Ek het gedink dit was 'n krisis.

'n Tussenpose.

'n Voorval.

Eers later het ek verstaan dat ek deur 'n transformasie gegaan het.

Die verskil is enorm.

'n Krisis is iets wat jy wil beëindig.

'n Transformasie is iets wat jou vir altyd verander.

Ek onthou 'n tydperk waarin elke sekerheid
opgeskort gelyk het.

Die ou antwoorde het nie meer gewerk nie.

Die ou gereedskap het ontoereikend gelyk.

Selfs sommige doelwitte het betekenis verloor.

Dit was 'n onstellende gevoel.

Soos om deur 'n vertroude landskap te loop en
te ontdek dat al die paaie van rigting verander
het.

'n Rukkie lank het ek probeer om my te
oriënteer met ou kaarte.

Dit het nie gehelp nie.

Want ek het verander.

Die kaarte was nie verkeerd nie.

Hulle was verouderd.

Dit is wat in die groot oorgange gebeur.

Die probleme spruit nie net uit die wêreld wat
verander nie.

Hulle spruit uit die feit dat ons dit bly vertolk
met oë wat aan die verlede behoort.

Dan, stadig, herbelyn iets.

Dit gebeur nie in een dag nie.

Dit gebeur nie in een week nie.

Dit gebeur deur honderde klein aanpassings.

Deur nuwe bewuswordinge.

Nuwe prioriteite.

Nuwe vrae.

Een oggend word jy wakker en jy besef dat jy die werklikheid op 'n ander manier bekyk.

Dieselfde dinge.

Met ander oë.

Dit was toe dat ek die egte betekenis van die wedergeboorte begin verstaan het.

Dit bestaan nie daaruit om weer jonk te word nie.

Dit bestaan nie daaruit om die pyn uit te wis nie.

Dit bestaan nie daaruit om die foute uit te vee nie.

Dit bestaan daaruit om 'n nuwe verhouding te skep met alles wat gebeur het.

Met die wonde.

Met die vrese.

Met die verliese.

Met die geleenthede.

Met die tyd self.

Die tweede lewe word nie uit die ontkenning van die eerste gebore nie.

Dit word uit sy integrasie gebore.

Alles wat jy was bly bestaan.

Maar dit heers nie meer oor die hede nie.

Dit word ervaring.

Dit word herinnering.

Dit word boumateriaal.

Baie mense stel hulle die wedergeboorte voor
as 'n skouspelagtige gebeurtenis.

Ek het dit op 'n ander manier beleef.

Soos 'n stadige herbou.

Een baksteen op 'n slag.

Een gedagte op 'n slag.

Een besluit op 'n slag.

Dikwels in stilte.

Dikwels sonder gehoor.

Dikwels sonder dat iemand besef het wat
besig was om te gebeur.

Tog het dit gebeur.

In die diepte van die dinge.

Met die verloop van tyd het ek die ander
mense op 'n ander manier begin bekyk.

Ek het verstaan dat byna almal meer as een
lewe leef.

Nie noodwendig meer biologiese bestane nie.

Meer innerlike hoofstukke.

Meer identiteite.

Meer transformasies.

Ons kyk na 'n gesig en stel ons kontinuïteit voor.

Maar agter daardie gesig kan daar vyf, tien, twintig verskillende weergawes van dieselfde persoon bestaan.

Almal werklik.

Almal het oorleef.

Almal noodsaaklik.

Miskien is dit hoekom die deernis met ouderdom belangriker word.

Want ons leer om die onsigbare gevegte van ander te respekteer.

Ons verstaan dat niemand net is wat hy skyn te wees nie.

Elkeen dra binne homself 'n storie van ineenstortings en herbouings.

Van verliese en wedergeboortes.

Van simboliese dode en nuwe vertrekke.

Wanneer ek terugkyk, idealiseer ek nie daardie tydperk nie.

Ek begeer nie om dit te herleef nie.

Dit was moeilik.

Verward.

Soms pynlik.

Maar ek erken sy waarde.

Want uit daardie transformasie is iemand
gebore wat voorheen nie bestaan het nie.

Iemand meer bewus.

Meer oplettend.

Mensliker.

Miskien minder seker.

Maar veel meer eg.

En dit is die deel wat saak maak.

Aan die einde van die pad, wanneer ek die
afgelegde roete bekyk, sien ek nie 'n enkele
lewe nie.

Ek sien ten minste twee.

Die eerste gebou op die verwagtinge.

Die tweede gebou op die begrip.

Die eerste gesentreer op die doen.

Die tweede meer bedag op die wees.

Die eerste oortuig dat dit weet.

Die tweede bereid om te luister.

Daarom bevat die titel van hierdie drempel
geen oordrywing nie.

Dit is nie 'n poëtiese sin nie.

Dit is nie 'n metafoor nie.

Dit is 'n vasstelling.

Want daar bestaan oomblikke waarin ons nie
eenvoudig van rigting verander nie.

Ons verander van bestaan.

En wanneer dit werklik gebeur, is 'n tweede
lewe nie 'n metafoor nie.

Dit is wat oorbly nadat die eerste alles geleer
het wat dit kon leer.